

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

**געלה לפני הסעודה בשבתות וי"ט
והאם מברך לאחריהן**

משנה (ברכות פ"ו מ"י) ב"ר על היין שלפני המזון פטר את היין שלאחר המזון ב"ר על הפרפת שלפני המזון פטר את הפרפת שלאחר מזון וכ"י, ע"כ. ופירש רש"י: **נוהגין היו להביא קודם אכילה כוס יין לשנות כדתיניא לקמן (דף מג.)** כיצד סדר הסבה כ"י ומביאין לפניהם פרפראות להמשיך אכילה כגון פרגיות ודגים ואח"כ מביאין השלח, עכ"ל. וכן בפירוש רע"ו כתב ז"ל: **ופעמים שהיו מביאים פרפראות קודם סעודה להמשיך האכילה וכ"י, ע"כ.**

וגם בראש יוסף (מג) כתב ז"ל: עיין פירוש המשניות ותבין, פרפרת שם לטפל כמו גימטריות פרפראות לחכמה, **ויש לפני הסעודה להמשיך תאות המאכל, ויש מלפת ממש וכ"י, ע"כ.**

ומהר"ם כתב בספרו 'שתלי זיתים' (סי' רפ"ח סק"ג) ז"ל: ומנהגינו לקדש אחר יציאה מבית הכנסת. **וקובעים עצמם שם לאכול מיני פירות עם יין שרוף או יין, ואומרים שירים ותשבחות לכבוד היום. ויש נוהגים לעיין באיזה ספר, ואח"כ סועדים.** וכל זה הוא כבודו של שבת, ע"כ.

וכתב מהר"ץ ב'עץ חיים' (ח"א עמי ק"א): ז"ל: **ואחר הקדוש נהגו לשהות בשתייה ובאכילת פירות וזהו מכלל העונג לכבוד השבת והגע עצמך אלו מקלעי ליה גוברי כרב אמי ורב אסי מי הוה יהיב להו נהמא למיכל מיד. האם עכנא ח"ו בבטניה דדין ליתן לפניו פת תכף ומיד אין זה מהכבוד רק יציע תחלה לפנייהם מיני מעדנות ופירות (כך קיבלתי ממו"ז מהר"ץ) וכ"י, ע"כ. המשך בעמוד הבא**

ואביה ירוק ירק בפניה הלוא תכלם שבעת ימים (במדבר יב. יד)

כתב מהר"ש שבזי זצוק"ל על פסוק זה: ר"ל, **תהא מתביישת ז' ימים, והוא בשר דם, ואינו דין שתבייש ממני י"ד יום** וכ"י. ומה שאמר ואינו דין שתבייש ממני י"ד, ר"ל, בבית דין שלמעלה ובבית דין שלמטה, כי את זה לעומת זה עשה האלדים (קהלת ז. יד), ע"כ.

פירוש לפירושו: בשביל שלא יתמה האדם על המדרש, שלא מצינו שהתעכבו עם ישראל בשביל מרים י"ד יום. לכן הסביר מהר"ש שבזי, שהכוונה שתבייש מבית דין שלמעלה שבעה ימים ומבית דין שלמטה שבעה ימים, שיחדיו הנם י"ד יום. יש להתבונן, לא מצינו במקום אחר שהקב"ה נתן דוגמא של אב ובת, כדי להסביר את מעשיו. מה נשתנה ענין זה משאר עניינים.

ואפשר לפרש: משה רבינו ע"ה על אף שחטאה אחותו מרים הנביאה כנגדו, לא רק ששאת ולא הגיב 'יהאיש משה ענו מאד', אלא התנהג בהיפך מהשכל הישר והתפלל עליה **כאב רחם החס על צער בתו**, ולא כאח המתגושש עם אחיו ואחותו (והדברים ידועים ומפורסמים). וע"כ השי"ת משיב לו באותו משקל. כשאב רוצה לחנך את בתו כאשר היא חטאה כנגדו, עליו להראות לה ולחנכה, ראשית שנליה להכלם מהמעשה אשר עשתה. ובנוסף, לא מיד לרחם ולחון אלא להאריך מעט בדבר.

למדנו שני דברים הקשורים זה בזה. **האחד**, שיש לחנך לבושה, וכמו שמצינו ביוסף הצדיק (סוטה 17) שנכנס לעשות צרכיו עמה ממש אלא שבאותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון אמר לו יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות דכתיב (משלי כ"ג. א) **ורועה זונות יאבד הון. ופירש רש"י: יאבד הון. שם טוב שהוא יקר מכל הון, ע"כ.** ומסתמא יש מאתנו שזוכרים את אשר היו אומרים הזקנים למי שעשה מעשה מגונה **יתבייש על עצמך**, וכמו"כ היו מסמנים באצבעם על הלחי מתחת לעין לאדם שהתנהג שלא כראוי והוא סימן לבושה.

ולא לחינם אמרו החכמים (יבמות ע"ט) כי מי שהוא ביישן, הוא סימן שהוא מזרע אברהם יצחק ויעקב. וע"כ חובה גדולה לחנך את הילדים להתבייש מבורא עולם, וגם מבני אדם בכדי שיהיו מנשיהם מתוקנים וישרים. וכמו שמורגל בפי האנשים לומר, 'תכבד את המקום', 'תכבד את עצמך'. ויסביר וימשיל זאת לילד כבן מלך שמתנהג בכבוד. וכשמדבר עמו גדול, ישפיל עיניו. ואם חטא, יתבייש במעשיו וירכין ראשו. וכדאי שימשיך את הדברים אליו, כגון שיאמר לבנו שחטא, 'איני מתבייש לדבר עם הרב שלך על אשר עשיתי'.

והחכם עיניו בראשו להקדים כל זאת עוד בטרם יכשל הילד. ר"ל, אם הולכים למקום שיש חשש שהילד ימעד שם, כגון כשמתארחים בבית אחרים, או שיוצא עמו לחנות וכל כיו"ב. יכין את בנו מראש וידריכו כיצד עליו להתנהג לבל יתבייש.

השני, גם אם מתחרט ממעשיו לא מיד יקבל תשובת בנו כאילו לא אירע דבר, אלא יאריך בעניין. כי עניין הבושה וההרחקה, הוא בכדי שהאדם יהיה פנוי לחשוב על אשר עשה. ועוד שאם יתרצה מיד, אזי הילד לא יחשוב לשוב לכסלה, כי יודע שמחנכו מיד יתרצה אליו. אך אם יאריך וימתח הדבר, אז יחשב הילד בלבו שלא כדאי לו לחזור לכסלה. ויה"ר שנזכה שיתקיים בנו הפסי, 'בעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו' (שמות כ. כ), ודרשו חז"ל (נדרים כ. ב): **זו הבושה שמביאה לידי יראת חטא, אכ"ר.**

**ברכת יישר כח!! שלוחה לצוות המלמדים היקרים והמסורים
אשר משקיעים רבות למען קידום הת"ת וזאת גם בזמנם
הפרטי. יה"ר ששפע וברכה יהא מנת חלקם לעד ולעולמי עד**

מחידושי רבותינו

פתרונות לפרשת 'נשא'
אחודה חידה! ברכת כהנים מספר
תיבותיה 15 כמנין שם י"ה ב"ה.
הזוכה: אביאל וגימה.
מי בתמונה? טרם נפתרה.

ויאמר משה לחבב בן רעואל המדיני חתן משה נסעים

אנחנו אל המקום אשר אמר יהוה אתו לכה אתנו והטבנו לך כי יהיה דבר טוב על ישראל: ויאמר אליו לא אלך כי אם אל ארצי ואל מולדתי אלך: ויאמר אל נא תעזב אתנו כי על כן ידעת חנתנו במדבר והיית לנו לעינים: והיה כי תלך עמנו והיה הטוב ההוא אשר ייטיב יהוה עמנו והטבנו לך: (במדבר י. כט-לב).

הנה נלע"ד אם אפשר לרמוז במקראי קדש אלו ויכוח הנשמה עם הגוף שהיא מתווכחת עמו שייטיב מעשיו כדי שלא יגרום לה שתידחה מתענוג העה"ב וזהו:

ויאמר משה, שהיא הנשמה אותיות דדין כאותיות דדין ויתרה נו"ן לרמוז לנש"ב שמשם נמשכת בחי' הנשמה כנדוע וכמ"ש הר"ב זלה"ה בפע"ח שי' הנהגת הלימוד פ"ה יעו"ש.

לחובב, הוא הגוף ונק' חובב שטבעו לחבב תענוגי העה"ז ואלמלא הנשמה הקדושה שבו שמחזירתו למוטב אינו פונה מצד עצמו אל השלימות הנפשית הקיים ולכך נק' הגוף חובב

בן רעואל, הוא האיש הישראלי הנק' חובב הוא בן רעו של אל שהם אבות העולם שהם ריעים ואהובים להקב"ה בסוד למען אחי ורעי, וזהו בן רעואל.

המדיני, ירמוז שצריך האדם להתגבר על יצה"ר ולעשות עמו מלחמה בכל יום וזהו המדיני שצריך לעשות ריב ומדון בכל עת עם היצה"ר שלא יחטיאו, ולפי זה תיבת המדיני קאי אגוף האדם הנק' חובב וכאלו אמר ויאמר משה לחובב המדיני בן רעואל.

ואומר, **חתן משה**, ירמוז שהגוף שהוא חובב הוא משכן לנשמה הנק' משה שהיא נחה בתוכו כנזי, ומה אומרת הנשמה לגוף.

נסעים אנחנו אל המקום אשר אמר ה', כלומר הזהר במעשיך שלא תחטא בשום חטא וזהו בעסק התורה והמצות כי לא נברא האדם אלא כדי לסגל תורה ומע"ש כדי שתאכל הנשמה מיגיע כפיה לא דרך צדקה כמו קודם בואה לעה"ז וכשתשלים חוקה נוסעת וחוזרת למקום עדנה ותענוגה וגם הגוף שנעשה נרתק אל הקדושה והי עמל בתורה ובמצות ינוח וישקוט בקבר בשלום וזהו נוסעים אנחנו אל המקום אשר אמר ה'.

א"י ירמוז באומרו **נסעים אנחנו** בלי רבים גם אל רוח ונפש שהן תפלים אל הנשמה שגם הם יקחו חלקם בג"ע כל אחד לפי הראוי לו.

ואומר **אותו אתן לכם** ירמוז למש"ל כי אלו יהיה האדם כימי עולם ויסגל כל ימיו תורה ומצות ולא יחטא בשום חטא אפ"ה לא יוכל לשלם לבורא ב"ה תשלום טובה אי שעשה עמו כי גבר עלינו חסדו וכל תגמולוהי עלי, ונמצא שגם שכר עה"ב מתנה מאת השי"ת וזהו אותו אתן לכם.

לכה אתנו, בדרכי השי"ת. **והטבנו לך** כאמור כי ה' דבר טוב **על ישראל** שהשכר הרוחני הנק' טוב כד"א מה רב טובך אשר צפנת ליראיך אינו אלא לישראל שהם מוחא דאגוזא ולא לאו"ה שהם קליפה ולפיכך אני מזהירך שאל יקנה לך בחטאים כי אם ביראת ה' כל היום, וזהו כי ה' דבר טוב על ישראל, ועכ"ז הגוף מפני חומריותו ונטייתו אחר תענוגי העה"ז ותאוותיו אינו שומע לדברי הנשמה הטוהרה שבו והולך אחר עצת יצר, וזהו: **ויאמר אליו לא אלך כי אם אל ארצי ואל מולדתי אלך** להתענג בתענוגי העה"ז, ואז חוזרת הנשמה ומפייסתו לילך בדרכי השי"ת וזהו:

ויאמר אל נא תעזוב אתנו כי על כן ידעת חנתנו במדבר, כלומר אתה יודע שלא נבראת ושלא נשתלחנו מתחת כסא הכבוד אלא לעסוק בד"ת ולקיים מצותיה וזהו חנתנו במדב"ר, **והיית לנו לעינים**, ירצה כמו שהענינים הם עוזרים לאדם בכל פעולותיו כן הגוף עוזר להנ"ן שישתלמו בתורה ובמצות והוא כמו עינים להם כי באמצעות הגוף מתקיימים המצות עשה ועסק התורה וזהו והיית לנו לעינים,

והיה כי תלך עמנו עפ"י האמור **והיה הטוב ההוא האמור אשר ייטיב ה' עמנו** בג"ע **והטבנו לך** בקבר כנז"ל, ודו"ק וא"ש הה"ב (ר"ת: ואם שגית ה' הטוב יכפר בעד). (יחי שלום! למהר"י הכהן זצ"ל)

איזה חידה!
תיבה קצרה המחכת בפרשה
המתפרשת בשלוש אופנים
מה היא?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

געלה לפני הסעודה בשבתות וי"ט והאם מברך לאחריהן

וז"ל מהר"ר עמרם קרח זצ"ל בספרו 'סערת תימן' (עמי ק"ט): כל סעודות שבת וי"ט נוהגים בהם כבוד כמו סעודת נישואין ושמחה. אחרי היציאה מבהכ"נ ערבית, מקדשין על הכוס, ומביאין קליות ואגוזים ומיני פירות, ומחליקין לפני כל אחד מבני הבית, ומי שיש לו יין שותה, ואומרים שירות ותשבחות מעין היום, ואחר כך מביאים השלחן וסועדים.

ומהר"ץ בתשובותיו 'פעולת צדיק' (ח"ב סי' רפ"ג) העלה: שביום חול צריך לברך לפניהם ולאחריהם אך בשבת אין לברך לאחריהם, כיון שמקדשין על היין הוי התחלת סעודה וברכת המזון פטרותן.

תורתן של בנים

"בכל ביתי נאמן הוא" (במדבר יב. כ).

לדברי הנצי"ב זצ"ל בחיבורו "העמק דבר" התואר "נאמן" לא ניתן אלא למי שיש בידו לעשות ואינו עושה. משה זכה לתואר זה בגלל היותו יודע בשם המפורש שנבראו בו שמים וארץ אך באמונת לבבו אינו משתמש בו. ובי"הרחב דבר" הביא מהיספרי שלפי דעה אחת נכללים ב"כל ביתי" גם מלאכי השרת פירושו של דבר הוא: שהיה בכוחו לפעול בהם ואף בזה נאמן היה ולא פעל.

וב"עמק הנצי"ב" על הספרי הוסיף דבידי משה היתה גם האפשרות להפוך ים ליבשה על ידי צירוף שמות אך הוא לא רצה להשתמש בהם ובא אליהם - בקריעת ים סוף - כשלוחו של מקום.

עוד כתב שם: שאילו רצה משה להשתמש בשם המפורש לא היה בא לכל התלאות במדבר אך אין זה מדרכו של משה לעשות כן - כי נאמן הוא עכ"ד.

וזהו מה שאמר מלאכי השרת מיד לאחר פטירתו של משה רבינו - "צדקת ה' עשה" (מדרש רבה סוף דברים) בכל העידו המלאכים על נאמנותו של משה שלא השתמש בכל הכוחות שעמדו לרשותו משום שצדקת ה' עשה - ציווי ה' לנגד עיניו עמד אך ורק קיום ציווי ה'.

מאת התלמיד אברהם כהן נ"י כיתה ד'

לוש"ק

שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהדי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהדי ע"ה, תנצב"ה

בדרכיהם אתהלך...

מהליכות אבותינו

כעין עשרה בטלנים

מובא במשנה (מגילה פ"א מ"ג) איזו היא עיר גדולה, כל שיש בה עשרה בטלנים, ופירש רש"י: עשרה בטלנים. שבבית הכנסת שהן בטלים ממלאכתן וניזונים משל צבור כדי להיות מצויין בתפלה בבית הכנסת דאמר מר במסכת ברכות (דף ע"א:) כיון שבא הקבי"ה בבית הכנסת ואינו מוצא שם עשרה וכו', ע"כ. וכתב מהר"ר עמרם קרח זצ"ל בספרו 'סערת תימן' (עמ' ק"ד) ז"ל:

הזקנים הבאים בימים, שכשלו ברכיהם והוחלש או כזה מאור עיניהם, נשענים על המטה אשר בידם, ובכל יום הולכים ומתקבצים באחת בתי הכנסיות ולומדים מזמורי תהלים פה אחד, בקולות שבורים ורועדים, מהבקר ועד זמן ארוחת הצהריים ויוצאים. ולפני זמן המנחה חוזרים לבהכ"נ ולומדים עד סוף היום ונפטרים.

חזן כל בית כנסת גובה מהקהל צדקה, על שם אלו הזקנים, פעם אחת בכל שבוע. הסך הנקבע עולה לסכום קטן, מתחלק ביניהם בסוף השבוע ואפילו דמי סעודת יום אחד אין מגיע. מבלי שארית ימי חייהם ברעבון ודאבון, ועיניהם תלויות לנדר או צדקה, כי מי שכאה עליו צרה, נזק בממונו או בגופו או חולה אנוש בתוך ביתו, נודר להם בסך מה, או שוכר עשרה מהם להתענות ונותן להם שיעור דמי סעודתם.

בזמן עצירת גשמים או מקרה חלאים וכל צרה כללית המתרגשת, גובים כסף מבעלי בתים וקורין לו "פדיון". שוכרים עשרה מאלו הזקנים להתענות בהו"ב (שני חמישי ושני) ונותנים שכרם מהפדיון. מי שמת לו מת, איש או אשה, שוכרים עשרה מהם להספיד, ובכל יום מימי האבל באים לבית הנפטר להספיד, וביום שביעי בצאת האבל מאבלו עושה להם סעודה כנגד שכרם.

נהגו אלה הזקנים לבחור לעצמם, הבריא שבהם, נגיד עליהם, לגבות הנדרים והצדקות ולחלקם ביניהם, להשוות הסדר בתעניות או בהספדות, כי עשרה שנתענו או הספידו פעם אחת, נדחים בפעם השנית עד שיגמרו הנשארים סדרם וחוזרים חלילה.

הנגיד אינו נדחה, והוא הראש בכל סדר, נוהג שררה ורבנות, הוא המתחיל בהספד ומסיים בהשכבה. מסדר ישיבתם בבית הכנסת או בבית האבל, מצוה עליהם להתנהג במוסר ודרך ארץ באכילתם ושתייתם, בתגרות ומריבות עושה דין ביניהם ומתווך השלום, ולכל פקודות נגידם נשמעים ונכנעים, לא מאהבה ולא מיראה, כי אם מכשולו כח, עכ"ל.

חטאתי לך!

ר' יחיא ב"ר שלום רְצַאבִי, נולד בשנת תרמ"ד, בכפר סַעְוָאן בתימן הסמוך לעיר הבירה צנעא. הכפר סַעְוָאן, כפר קטן היה, ותושביו בעלי אומנות אחת: קְדָרוֹת. אף ר' יחיא רצאבי קדר היה, והמלאכה מפרכת. הגברים מעמיסים את העפר על חמורים ממכרה שמחוץ לכפר, והנשים גובלות את העפר במים, ועושות כלים למיניהם לצרכי הבריות. את המים ללישת העפר היו נושאות בכדים על ראשיהן מן השוקות שבכפר הערבי, ותמורת המים שילמו בכלים שייצרו.

כשנגמרה המלאכה, היו הגברים מטיעים את הכלים למכירה בעיר הבירה צנעא, יוצאים בהשכמה וחוזרים לעת ערב. יום המכירה הוא יום של תענית למחצה: ללא אכילה וללא שתיה. אכילה בחוץ, הרי היא מעשה כלב. והשתיה כנהוג היא קנקן קהוה (שתיה) חם. וזה מהיכן ימצא? נתוודע ר' יחיא לאחת הקונות ועשה עמה עסקי חליפין. בתום המכירה הוא העניק לה כלי שלא נמכר, ותמורתו היה מקבל ממנה קנקן קהוה חם מהביל ומרווה צמאונו. וכך היה מנהגו כל עת שפקד את הבירה לממכר כלי.

פעם אחת בשעת מעשה כאשר חליף עמה, אירע וחלף הרב הראשי הרה"ג יחיא יצחק הלוי לידו. משראה אותו הרב ב"קלקלתו", הפטיר כנגדו: "מַיְדוֹ לְיָדָהּ?" (רמז למאמר "המרצה מענת לאשה מידו לידה... לא ינקה מדינה של גיהנם" ברכות סא). כאשר שמע זאת ר' יחיא בערה בו חמתו על הרב, שלא הבין לנפש אחד מצאן מרעיתו, והטיח בו פתגם מתחום אומנותו: "יא מרי, גטאיה אלברמה שוקפיי" (רבינו, מכסה הקדירה - שבר חרס). כוונתו היתה לומר: פני הדור כפני מנהיגו. לאחר חילופי דברים אלו, פנו איש לדרכו.

מששכחה חמתו של ר' יחיא, היכה אותו לבו: הא כיצד לא שלטתי בלשוני, ומי אני שאפגע ברב הראשי?? לאחר שחזר לביתו וסעד את לבו, יצא לביתם של ארבעה מבני הכפר, אנשי בינה ובעלי צורה, ופקד עליהם: מחר אתם גלויים עמי לבית הרב הראשי בצנעא, ועלי שכר יומכם מה שתפסידו מיום עבודתכם. ביקשוהו הארבעה ממנו, לדעת מה זה ועל מה זה. אך הוא הסה אותם ואמר: "לכשנחזור תדעו". למחרת יצאו הם רכובים על חמוריהם לעיר הבירה, לבושים בגדי שבת. והדרך לא ארוכה ולא קצרה, מהלך שתי שעות. משנכנסו, מצאו את הרב באולמו. השעה היתה שנת קבלת קהל, וכל אשר לו שאלה ובקשה פוקד את הרב בשעה זו. הקהל השואל אינו טרחן, מרצה דבריו בקצרה, ונענה בתשובה קצרה. זה נכנס וזה יוצא. בנתיים ישבה אותה חבורתו של ר' יחיא בקהל ממתנים מאזינים ומקשיבים. כשנתרוקן האולם, ניגש ר' יחיא לרב הראשי ואמר: "יא מרי, חטאתי לך, מחול ליי". שמע הרב והפטיר בחיך סלחני: "מחול לך".

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אֲחֵינוּ לְשׂוֹן
פְּסוּלָת - מה שכיום
אומרים פְּסוּלָת.

חוויה
באמצע היום

מאז, נרקמה מסכת אהבה בין השנים, ור' יחיא ביקש מהרב ללמוד אצלו הלכות שחיטה. הרב מינה לו כמורה את בחיר בניו, ר' שלום זצ"ל. וכשהיה בא ר' יחיא ללמוד אצלו, לא היה בא בידים ויקות. טוען היה על חמורו מטוב פירות הכפר. עונה עונה ופריה. וביתו של הרב היה משופע כידוע בכבוד ויקר, אבל היה ריקן ומרוקן מטובה. כשסיים ר' יחיא לימודיו, זכה בהרשאה, בכתב ידו של הרב הראשי.

(איש ימיני ח"ג עמי שח)

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

תפארת בנים

הנהלת הת"ת והורים רבים סייעו וליוו את משפחת מדמוני היקרה בעת אבלם. כמו"כ תלמידי הת"ת הלכו לנחם את חבריהם שלמה, אלחי ונהוראי מדמוני הי"ו אשר ישבו שבעה על אחיהם

נהגים יחזיו בהפסקות במשחקי חברה

סיימו בס"ד את מסכת פסחים ומחנכם דאג להם למנת שוארמה לסעודת סיוס

"כסא דנחמתא"

נשגור להורים היקרים והמסורים ולבניהם התלמידים הצדיקים משפחת מדמוני הי"ו בפטירת האח הקטן עלם החמודות שהודרך ביסורים קשים ומרים יוסף רפאל ז"ל נשמה קדושה וברה שהשלימה תיקונה לפני יוצרה ולגן עדן עלתה למנוחתה את בני המשפחה המב"ה ינחם ובתוך אבליו ציון עליהם ירחם כואבים יחדיו את כאב המשפחה הנהלת וצוות תלמוד תורה עשרת חיים וכל התלמידים

חכמי תימן

הרב אברהם צארוני זצ"ל

גולד בכסלו ה'תרל"ט בכפר עאנז שבמחוז חראז. מילדותו ניכר בכשרונותיו והצטיין בלימודיו. בשנת תרנ"ד הגיעה משפחתו לארץ ישראל. כשבע שנים התגורר בראשון לציון, ועבד ביקב שבמקום. כבר אז עינו היתה פקוחה על העניים שבין עולי תימן לסעדם ולתמכם. לאחר שנים אחדות עלה לירושלים. משנת תרס"ט כשפרשו התימנים מהכולל הספרדי, נתמנה למוזכיר ועד העדה. מהעומדים על משמר דמותם הרוחנית של יהודי תימן, חינוך ילדיהם ומבטא לשונם. בשנת תרע"ד היה מהעומדים בעוז בעד הקבלה הקדושה. בשנת תרע"ט לאחר תום מלחמת העולם, נתמנה ליו"ר ועד העדה. לימים נבחר לתפקיד יו"ר התאחדות התימנים בירושלים.

נפטר בירושלים
כ"ב באב
ה'תש"ב

התודה...

לידידנו הדגולים
ר' שילח יצאלי הי"ו
ר' צביאל חזן הי"ו
הרב' יאיר תם הי"ו

אשר תמכים עוזרים ומסייעים לקידום הת"ת בכל המישורים, מאן וגם עתה. יה"ד שיהי ה' עמם וכל אשר יעשו יצליחו, אכ"י.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה לכל חוזרים חיקרים וחנפלאים אשר ליוו וסייעו למשפחת מדמוני בימי אבלה. יה"ד שיוצו לעהורא מעליא ובריאות איתנה לאורך ימים ושנים מתוך אשר ושמה, אכ"י

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת. לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022